

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Pout' dolnobenešovských farníků do Slavkovic a Číhoště v sobotu 15. června

ČERVENEC 2013

Prašivá – povedený začátek prázdnin

Milí farníci, tentokrát předávám slůvko našim dětem, které byly na tradičním setkání na Prašivé v Beskydech, ale nejen jim.

Přeji vám dobře prožité chvíle vašich dovolených a prázdnin. Hlavně na sebe dávejte pozor a nepřeceňujte své síly a schopnosti. Bůh Vám žehnej.

Pavel Kuchař, farář

Kde jsou dva nebo tři, aneb cestou dvou bratří

1.července 2013 jsme jeli na Prašivou v Beskydech. Seznámili jsme se s Eliškou, která neumí chodit (jezdí na vozíku), špatně vidí a špatně mluví, přesto se pro ní vybralo 23 750Kč.

Výstup na horu Prašivou byl obtížný (cesta byla 2km dlouhá a navíc byla do strmého kopce). Na kopci na nás čekaly úkoly, které jsme museli vyplnit ve dvojici, já byl s panem farářem. Cesta dolů byla rychlejší, ale špatně se brzdilo. Ti kteří tam nebyli, kteří si teď čtou můj článek, přihlaste se tam příští rok ☺

Jiří Vilášek

Pout' na Prašivou horu

Dne 1.července jsme vyjeli s bráškou Vojtou na pout' na Prašivou horu. Mše svatá s otcem biskupem byla moc pěkná. Promlouval k nám o škole, mamince a tatínkovi, o tom, co nás všechno naučili. Pak jsme vystoupili na horu Prašivá. Tam byly stanoviště. Nejvíce se mi líbily písničky a poznávání koření. Líbil se mi i kostelíček sv. Antonína. Na pouti se mi moc líbilo.

Lucinka Kursová, Háj ve Slezsku

V pondělí 1.7. se konal výšlap na „horu“ Prašivá. Všichni jsme se sešli na parkovišti a mohlo se jet! Když jsme dojeli na místo, tak jsme dostali náramky zelené nebo žluté barvy. Pak jsme se zúčastnili mše svaté, kde mě zaujalo to, že lidé darovali těžce postižené Elišce 20.000 Kč na zvedátko do sprchy. Po mši jsme se vydali na cestu. Všichni to zvládli bez úrazu. Nahofe už byly připraveny soutěže, které jsme plnili s kamarádem opačné barvy náramku. Všechno jsme zvládli a mohli jet domů. Vrátili jsme se nadšeni z novým zážitků!

Renča Plzáková

Pouť na Prašivou

První prázdninový den 1. července 2013 jsme jeli na diecézní pouť na Prašivou. Sešli jsme se před nákupním střediskem v 8⁰⁰ hodin ráno. Nastoupili jsme do autobusu a vyjeli směrem do Beskyd. Když jsme došli do areálu v Kamenité, nasvačili jsme se a naše paní katechetka celé setkání s názvem „KDE JSOU DVA NEBO TŘI ANEB CESTOU DVOU BRATŘÍ“ zahájila. Přijela nemocná Eliška z Ostravy se svou maminkou. Mše svatá byla sloužená ke cti Cyrila a Metoděje. Mši sloužil otec biskup František Václav Lobkowicz.

Pak jsme vyšli na horu Prašivá, kde byla připravená různá stanoviště, kde jsme si mohli vyzkoušet např. umlít mouku, obléknout si dobové oblečení, nařezat dříví atd.. Kdo chtěl, mohl si je obejít, a náš pan farář soutěžil s námi. Když jsme si je obešli, měli všichni odpočinek. V 15⁰⁰ hodin jsme se sešli u dřevěného kostelíka. Tři děti z Háje se nám ztratily. Všichni se je vydali hledat. Když jsme sešli dolů, ty tři děti stály dávno u autobusu a čekaly na nás. Všechno dobře dopadlo, den jsme si moc užili a už se těšíme na další setkání.

VERONIKA V.+TEREZA S.

V pondělí 1. července jsme jeli s panem farářem na pouť Prašivá. Přijeli jsme tam jako první, tak jsme měli nejlepší místa. V 10.00 hodin začal program a v 10.30 hodin byla mše svatá. Po mši jsme šli do kopce a nahoře nás čekali různé soutěže. V 15.00 hodin jsme šli dolů k autobusu a vrátili jsme se domů.

Veronika Baránková, 5.B

Výlet ba Prašivou.

Sraz byl v 8 hodin u nákupního střediska a pan farář opět přišel poslední. Tentokrát jsme byli první na místě. Mše byla dlouhá, ale počasí nám přálo. Na hoře bylo plno řemesel a mohli jsme si je vyzkoušet – řezání dřeva, střílení z luku a poznávání luštěnin a bylin. Výjimečně se neztratil tatínek, ale děti z Háje. Moc se nám tam líbilo a za rok jedeme zase.

Jirka a Tomáš Hlubkovi

V pondělí jsme byli na výletě na Prašivě. Počasí nám přálo. Zúčastnili jsme se mše svaté, kterou sloužil biskup František. Pak jsme vystoupali na horu Prašivá, kde stojí pěkná kaple, Prohlédli jsme si ji a pak jsme šli soutěžit a plnit úkoly. Když jsme je splnili, sešli jsme dolů a jeli jsme domů.

Eva Plizáková

PRAŠIVÁ

Setkání dětí a mládeže 1. 7. 2013 na Prašivé povzbudilo duši – společná mše s naším biskupem pod slunečnou oblohou a snad se i zotušilo tělo (trochu strmý výšlap na Prašivou, ale dalo se).

Milé byly především jednotlivé přímluvy dětí, které děkovaly za pomoc a radu, kterou dostaly od svých bližních v poslední době. Krásný byl zpěv scholy, ke kterému jsme se mohli všichni s pomocí připraveného dvojlistu zpěvníku připojit. Kázání biskupa bylo věnováno dětem, prázdninám a myšlence, že sice žádný věřící člověk není nikdy sám, ale je dobá si všimat, zda někdo vedle tebe nepotřebuje tvoji přítomnost a pomoc.

A konečně na louce na hoře Malá Prašivá si mohly děti zasoutěžit, zkusit své dovednosti a znalosti nebo se jen projet kolečko na koníkovi a nahlédnout dovnitř dřevěného poutního kostelíka svatého Antonína Paduánského.

Jana Prchalová

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: Job – víra a utrpení

Termín setkání: Středa 10. července 2013

Čas a místo setkání: 18:50 ve Farním sále

Texty k nastudování:

- Job 1, 1-22 Spravedlivý Job
- Job 42, 1-6 Jobovo vyznání
- Řím 5, 1-5 Chlubíme se utrpením
- 1.Pet 4, 12-19 Radujte se, že máte podíl na utrpení Ježíše

Doporučení: pročíst jednotlivé kapitoly knihy Job

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2013

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	8.7.	18.00	Za + Jana Mrkvu, dceru, sourozence Emila a Margaretu a rodiče...	
Út	9.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	10.7.	18.00	Za + rodiče Ervína a Terezií Holečkovy a živou rodinu	
Čt	11.7.	18.00	Za Leocha Golu, manželku a tři syny	
Pá	12.7.	18.00	Za + Dorotu Kubínovou – měsíční	
So	13.7.	7.00	Za + Jiřího Lelka, manželku a děti	
Ne	14.7.	7.00	Za + Ericha a Anežku Liškovy, dceru Jarmilu a živou rodinu	
Ne	14.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, rodiče a duše v očistci	
Ne	14.7.	10.00	Za + Bedřicha Kozla, dvojce rodiče a syna	
Po	15.7.	18.00	Za + Ladislava Nováčka – měsíční	
Út	16.7.	18.00	Za živé a + farníky	
St	17.7.	18.00	Za + Petra Bartonce – měsíční	
Čt	18.7.	18.00	Za + Reinholda Malchárka – výroční	
---	---	---	---	
So	20.7.	7.00		
Ne	21.7.	7.00	Na daný úmysl	
Ne	21.7.	Záb 8.30	Za rodiče Kostřicové, děti, zetě a vnuky	
Ne	21.7.	10.00		
Po	22.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, otce a celé + příbuzenstvo Štefkové	
Út	23.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	24.7.	18.00	Na poděkování P.Bohu za dar zdraví k 80.narozeninám, prosba...	
Čt	25.7.	18.00	Za Jana Řehulku, manželku, děti, vnoučata a duše v očistci	
---	---	---	---	
So	27.7.	7.00	Za + Arnošta Pchálka – měsíční	
So	27.7.	ČK 17.00	Za Štěpánku Kladivovou a rodiče	
Ne	28.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	28.7.	Záb 8.30	Za Martu Schrödrovou, manžela, dvě dcery a duše v očistci	
Ne	28.7.	10.00	Za + Emila Ranoše, rodiče a + rodinu	
Po	29.7.	18.00	Za Eduarda Ludvíka, za + rodiče z obou stran přízeň	
Út	30.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	31.7.	18.00	Za + Aloise Buhlu a manželku	
Čt	1.8.	18.00	Poděkování za přijaté milosti, dar zdraví, prosba o boží požeh. ...	
Pá	2.8.	6.30		
Pá	2.8.	Záb 18.00	Za + manžela, rodiče a bratra	
So	3.8.	7.00	Za Rudolfa Mrkvu, manželku a rodiče z obou stran	
Ne	4.8.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	4.8.	Záb 8.30		
Ne	4.8.	10.00	Za + Vítězslava Sekaczka - měsíční	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM

Abba: Otče

Modlitbu Otče náš nám dal sám Ježíš. Prosíme v ní Boha Otce, aby nám odpustil tak, „jako i my odpouštíme našim viníkům“.

Je to modlitba odpuštění a modlitba lásky. Když se jí modlíme během mše, stává se pro svůj biblický a liturgický charakter ještě účinnější. Liturgická je proto, že se jí modlíme v rámci liturgie. Přednáší ji celá církev a modlí se jí každý jednotlivec s celou církví. pro tyto dva znaky má každá liturgická modlitba mimořádnou účinnost.

Uvědomme si, že se lidé na různých místech světa modlí Otče náš nepřetržitě 24 hodin denně. V každém okamžiku někdo někde na zemi tuto modlitbu pronáší a prožívá, protože se každý den slaví tisíce mší svatých, během nichž se lidé Otče náš modlí.

Ježíš řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20) a dá jim to, oč ho prosí. V této modlitbě se nesjednocují jen dva lidé, ale miliony po celém světě. Otče náš nelze proto srovnávat s jinými modlitbami. Je to modlitba liturgická a biblická. Biblická proto, že ji vytvořil sám Ježíš a přímo nám ji daroval. Domníváte se, že může existovat něco účinnějšího a silnějšího?

Občas se stává, že se nám nedaří někomu odpustit. Právě v takových chvílích je dobré poprosit Ježíše, aby nám dal k tomu sílu. V mnoha životních situacích se spoléháme na své lidské možnosti, a pak jsme skleslí, že se nám věci nedaří. To vůbec není překvapující. Příčinou našich problémů je ovšem to, že se neobracíme k Bohu s prosbou o pomoc a domníváme se, že naše snaha a dobrá vůle stačí.

Bůh ovšem po nás občas žádá věci, které přesahují naše lidské možnosti. Právě proto nám Ježíš dal svého Ducha, s jehož pomocí porozumíme tomu, co po nás Bůh požaduje. Prosíme vůbec Ducha, aby nám dal svou sílu? Jak často se utíkáme k eucharistii, abychom se nechali naplnit láskou, kterou tak potřebujeme? Jedna z nejobtížnějších věcí, kterou po nás Ježíš žádá, je právě odpuštění.

„Otče, odpusť jim“

Stále znovu a znovu mě naplňuje úžasem největší zázrak Ježíšova života. Nemám na mysli rozmnožení chlebů, ani vzkříšení Lazara, ale slova, která byl Ježíš schopen pronést, když visel na kříži: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Umíme si vůbec představit, že po všem ponížení, po bičování na nádvoří Pilátova paláce, poté, co se mu Židé, Římané i veleknězi vysmívali, poté, co mu na hlavu dali trnovou korunu a navlékli mu červený plášť, aby „Krále Židů“ zesměšlili, poté, co ho lidé, které uzdravoval, odmítli a dali přednost zločinci, poté, co ho jako kriminálního přibili na kříž ... umíme si vůbec představit, že po tom všem se Ježíš obrátil k Otci a řekl: „Odpusť jim...“? A nejen to, ještě jejich zlé jednání omlouval: „...protože nevědí, co činí.“

Můžeme si čistě lidsky představit, že je něco takového možné? Byl to zcela jistě ten největší zázrak.

My něčeho takového samozřejmě nejsme schopni. Často se stává, že nezvládáme ani malicherné záležitosti, protože se opíráme o své lidské síly. Odpouštět jako Ježíš budeme schopni jen tehdy, budeme-li čerpat sílu z Ducha svatého a z eucharistie.

Dva nejkrásnější okamžiky, které během mše vyjadřují lásku a odpuštění, jsou při modlitbě Otče náš a při pozdravení pokoje. Židovský pozdrav *šalom* není jen přáním pokoje, znamená mnohem víc. Je to ujištění, že i já budu usilovat o pokoj druhého člověka.

Věra Dudová

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka NA OPRAVY
– neděle 21.7.2013

S C H O L A - není to omyl? Co to vlastně je?

Domov máme tam, kde nás mají rádi. I kostel je domov.

Je tu Bůh, který nás má rád.

K domovu patří také děti – ty malé i velké. Bez nich doma cosi schází.

I ke kostelu patří děti – bez nich v kostele cosi schází.

Své zvláštní místo v kostele má SCHOLA. Co to vlastně je?

Slovo „schola“ je slovo latinské a v překladu znamená „škola“. V našem případě je to škola zpěvu. Tuto „školu“ tvoří i bez školní budovy především děti (zpravidla školního věku) a učí se v ní dělat první krůčky k muzicírování při bohoslužbách. Mše svatá bez hudby a zpěvu by byla jako „letadlo bez křídel“ 😊.

A co je zajímavého v partě zvané schola?

K životu dětí ze scholy patří nejen zpěv či hra na hudební nástroj při bohoslužbách. Děti ze scholy mohou mít i dobrou partu, ve které se schází na schůzkách, kde si nejen připravují hudbu a zpěv ke mši svaté, ale také se společně baví. Schůzky bývají v naší farnosti v Dolním Benešově o pátcích v 16.30 ve Farním sále (pokud není domluveno jinak).

Kromě radosti z vlastní hudby a zpěvu má schola i jiné akce, mezi které určitě patří 1x za rok Děkanátní setkání schol (15.6.2013 jsme se s naší scholou zúčastnili poprvé a bylo to moc fajn – přečti si k tomu články účastnic).

Přijď mezi nás.

Co pro to udělat?

Pokud máš zájem, přihlas se po nedělní mši svaté u pana faráře

nebo přímo u vedoucí scholy

Bc. Jany Kocurové

tel. 728 305 682.

A pár

slov k rodičům:

Vaše dítě se může skrze scholu zapojit aktivně do slavení mše svaté, což bývá v dětském věku dost náročné, jelikož mše svatá je přece jen něco více „pro dospělé“.

Jak v dětství, tak zvláště v období dospívání je moc dobře, když věřící děti, které jsou jinak vesměs rozptýleny jako jednotlivci v ateistické společnosti, mají partu stejně smýšlejících vrstevníků, ve které cítí, že nejsou samy, ale že je spojují stejné zájmy a stejné hodnoty. Taková parta může sehrát velkou roli zvláště ve chvíli, kdy by jinak měl mladý člověk už pomalu „vykročeno z církve“, nejednou směrem na „velmi tenký led“.

Vážení rodiče, prosím vás, abyste ve své rodině zvažili tuto nabídku pro své dítě (dětí). Případné dotazy rád zodpovím na tel. 731 534 093 nebo mail: rkf.dolnibenesov@doz.cz . Budu také vděčný za vaše konkrétní nápady a pomoc pro „život scholy“.

Pavel Kuchař, Jana Kocurová

(čerpáno materiálůz farnosti Pustá Polom)

SCHOLY HROU 2013 – ZÁHADY ORIENT EXPRESU

V sobotu 15. 6. jsme se s holkami ze scholy sešly před půl desátou na náměstí, abychom mohly odjet na setkání schol, které se letos konalo v Šilheřovicích. Bylo krásné letní počasí a svítilo sluníčko.

Téma letošního setkání bylo cestovatelské. Pan farář nás rozdělil do skupin, takže skoro každá z nás byla v jiném družstvu. Mohly jsme se tak seznámit s dětmi z okolních schol. Procházely jsme trasu, kde byla stanoviště označená vždy nějakým státem nebo městem (např. Maďarsko, Istanbul, Vídeň....) a plnily jsme úkoly, které vždy měly něco společného s tímto místem. Získávaly jsme kousky mapy, kterou jsme musely složit celou, abychom

mohly získat klíč k truhlici. Nakonec jsme měly před školou připravené občerstvení, sladkosti i pití. Postupně přicházely i ostatní skupinky.

V cíli jsme si mohly vyrobit různé ozdoby z korálků, které jsme si vzaly na památku domů.

Setkání bylo ve 14. hodin zakončeno mší svatou v kostele. Pak jsme se všichni rozloučili a jeli zpět domů. Na tomto setkání jsme byly letos poprvé a moc se nám líbilo. Proto se těšíme, až příští rok pojedeme zase.

VV

ZÁHADY ORIENT EXPRESU

Celé dopoledne a část odpoledne se nesla v duchu cestování. Hned po registraci, kde každý dostal razítko a svůj cestovní pas, následovala scénka, která navázala na úkoly pro nás. Hned poté jsme se rozdělily podle příslušných barev razítek, získaných při registraci a vydaly jsme se na cestu.

Zavítaly jsme do Holandska, kde jsme musely vyfoukat mouku z misky a najít prstýnek nebo také do Paříže, tam jsme musely se zavázanýma očima projít lesem a nesměly jsme ani promluvit. Na všech stanovištích

jme dostávaly části rozstříhané mapy, která nám měla ukázat cestu ke klíči od truhly. Cesta byla dlouhá a namáhavá, ale všichni, i ti nejmenší, cestu zvládli a klíče našli. Po návratu na základnu proběhlo malé občerstvení a mohly jsme si vyrobit korálky, náramky či gumičky s vlastnoručně vyrobenou květinou.

Bylo to vítané zpestření dne. Poté byla opět scénka, kde jsme odevzdaly klíče a dostaly jsme ceny. Nakonec jsme se odebrali do místního kostela a tam jsme prožili mši svatou, kterou sloužil pan farář z Kravař. Moc jsme si ten den užily, poznaly jsme nové přátele a viděly ty staré. Myslím, že můžu mluvit za všechny, když napíši,

že se už všichni těšíme na další podobné setkání.

AK

Ve věku 37 let tragicky zemřel P. Mgr. Josef Motyka, farář ve Stěbořicích

Tak tahle smutná zpráva šokovala celou naši diecézi, především však farnost Stěbořice a spolubratry v kněžské službě ve všech krajích Moravy.

Otec Jožka, jak mu říkali, mladý milý a usměvavý kněz, sloužil v neděli 24. února všechny mše svaté v naší farnosti. (*Nedělníček – březen 2013*)

Přesně o čtyři měsíce později, si ho Pán povolal k sobě. Na jeho parte, které viselo v mnoha farnostech a kde ho vidíme běžícího, z roztaženými pažemi, stojí napsáno:

Do láskyplné Boží náruče odešel v pondělí 24.6.2013 jeho milovaný služebník otec Josef Motyka.

„Slunce spravedlnosti, můj Pane Ježíši, osvěť mě svou milostí v tento čas ryzější, tyš naše hvězda stíh, zasvěť se v srdci mém, dej potěšení vnitřní v Duchu dobrohlívém.“ (primární motto)

Do láskyplné Boží náruče odešel v pondělí 24. 6. 2013 jeho milovaný služebník

otec Josef Motyka

Děkovat za jeho život, obětavou službu a srdce otevřené dokořán
budeme při mši svaté ve středu 3. 7. 2013
v 10 hodin v kostele Narození Panny Marie ve Stěbořicích
a v 16 hodin v kostele sv. Hedviky v Mostech u Jablunkova.

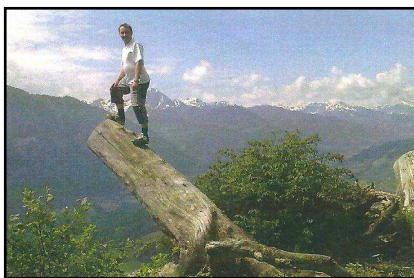
otec biskup František Václav
spolubratři kněží
farnosti ze Stěbořic a Hlavnic

maminka Helena
sestra Anieta s manželem Romanem
a dětmi

Otec Jožka svými aktivitami doslova hýřil, ale i on potřeboval občas relaxovat, vypnout. Každoročně jezdíval na pár dnů se svým švagrem na Oravskou přehradu, jejich oblíbené místo pro rybolov. Jak víme z Nedělníčku, byl vášnivým rybářem. Bylo to místo daleko od civilizace, kam nemohli dojet autem. Museli se prodírat pěšky několik set metrů křovinami. Takto, odříznut od světa nabíral síly pro další činnost. Na místo dorazili ve čtvrtek 20. června a vše probíhalo normálně až do osudného večera v pondělí 24. června.

Jak se to stalo?

Měli na břehu nahozeny udice a jedna z nich se jim zamotala do kořenů asi 30 metrů od břehu. Nešla uvolnit. Sice už chvíli přšelo, ale žádná

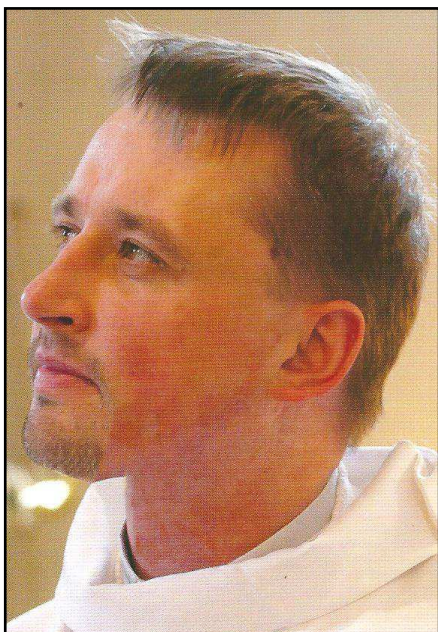
bouřka nebyla. Vzali tedy nafukovací člun, a jeli onu zamotanou udici vysvobodit. Ve chvíli, kdy otec Jožka držel udici, začala bouřka.

Jak sdělili oravští záchranáři, mění se v jejich oblasti počasí. Dříve se

bouřka ohlašovala hřměním, ale poslední dobou udeří náhle, neohlášena. A tak to bylo i ten večer.

Naši rybáři měli obrovskou smůlu. Byli na otevřené vodní hladině, s hliníkovým pádlem a kovovým rybářským prutem.

Blesk sjel po udici, urval její spodní část a rozerval člun. Otce zasáhl do hlavy a vyšel ven rukou a nohou. Podle vyjádření záchranářů i lékařky byl na místě mrtev. Jeho švagr utrpěl popáleninu levé ruky, ale dokázal se ještě dostat na břeh, odkud zavolal okamžitě pomoc.

Na místo dorazili hasiči s policií a začali otce Jožku hledat. Pro špatnou viditelnost a silnou bouřku museli akci kolem půlnoci zrušit.

Našli ho až druhý den. Potápěči měli těžkou práci, protože dno, které prohledávali je plné vodních rostlin, kořenů, větví a zamotaných vlasců. Voda byla po bouřce natolik zakalená, že bylo vidět tak sotva půl metru.

Tělo otce Jožky nahmatali v třímetrové hloubce asi 30 metrů od břehu, kde se pravděpodobně neštěstí stalo. V těchto místech nejsou vodní proudy, proto je našli relativně rychle.

Rozloučení s otcem Josefem Motykou

Ve středu 3.července v 10. hodin se přišlo rozloučit s otcem Jožkou do farního kostela ve Stěbořicích okolo120 spolubratrů v kněžské službě a veliký počet lidí. Mši svatou celebrou otec biskup František Václav .Po ní byly ostatky převezeny do rodného místa a uloženy v kněžském hrobě. Není možné písemně vystihnout atmosféru bez přímé účasti. Ať promluví autentické fotografie.

Připravila a foto pořídila Marie Ohřálová

Pout' farníků do Slavkovic a Číhoště – obrazem

V sobotu 15.června v 6 hodin ráno jsme vyrazili. Nálada byla dobrá a počasí nám přálo.

První navštívené místo naší pouti - Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Tento malý kostelík je starý asi 5 let. Jako jediný, nebo snad první je zasvěcen Božímu milosrdenství. Je pod správou otců Pallotinu, kteří zde přesídlili ze Staré Boleslavi.

Na čestném místě, hned vedle obrazu Božího milosrdenství, jsou umístěny

Ostatky svaté Faustyny Kowalské, a my jsme je po mši svaté mohli uctít políbením. Této polské svěťci se Ježíš zjevil tak jak ho vidíme na obraze. Obraz byl namalován na jeho přání, a přesně podle Faustynina popisu.

Zelená hora

Číhošť

Místo známé z dob vlády komunistů. Zde se při mši svaté nakláněl kříž. Farářem zde byl mladý kněz p. Josef Toufar, oběť totalitního režimu.

Marie Ohřalová

Novokněžské požehnání

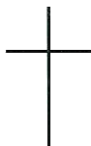
Ve středu 5. 6. navštívil naší farnost, tehdy ještě novokněž, otec Jan Zelenka. V 18 hodin sloužil mši svatou a po ní uděloval přítomným farníkům novokněžské požehnání. Všichni, kdo toto požehnání přijali, odnesli si domů upomínkový obrázek, který si nechávají novokněží zhotovit ku příležitosti své primice.

„A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni.

Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti.“

(1Petr 1, 6-7)

Na cestě za Kristem Vám žehná
a o modlitbu prosí

P. JAN ZELENKA
novokněž

Bernartice nad Odrou, L.P. 2012

*Ignác Johann Berger (1822-1901), Navštívení Panny Marie,
kostel Navštívení Panny Marie, Bernartice nad Odrou*

Rybářská mše svatá

V pátek 28.června, v předvečer svátku Petra a Pavla, byla sloužena mše svatá za živé a zemřelé rybáře z Dolního Benešova a Zábřehu.

Byla to první mše svatá, sloužená v červené kapli, po asi půlroční pauze. Mše svaté s nedělní platností, sloužené vždy v poslední sobotu v měsíci byly z důvodu opravy věže přesunuty do farního kostela. Nyní, po zdárném dokončení všech oprav, bude zase vše tak, jak jsme byli zvyklí.

Marie Ohrálová

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÁ MARIE GORETTI

mučednice svaté čistoty

Marie Gorettiová se narodila 16. 10. 1890 v italské obci Corinaldo v provincii Ancona. Dětství trávila ve vesničce Farriere di Conca u Nettuna. Když její otec Luigi Goretti v roce 1900 zemřel, pomáhala své matce při domácích pracích a na poli. Svou víru již v dětství osvědčovala péčí o své čtyři sourozence. Nejstarší bratr Luigi zemřel ještě v kolébce. Marie se starala o své bratry a sestry, aby jejich maminka mohla pracovat na poli.

V jednom domě s nimi bydlel vdovec Serenelli, opilec, se svým těžko zvladatelným synem Alessandrem. Tento mladík se dvakrát pokoušel, aby mu byla po vůli. 5. července 1902 to bylo potřetí, co se ji Alessandro pokoušel znásilnit. Když ho Marie odmítala a urputně se mu bránila, Alessandro ji brutálně pobodal nožem. Stalo se to přímo v jejich domku ve Farriere. Malá mučednice prosila o slitování pro Alessandra. Ten se zabarikádoval ve svém bytě. Marie si přála, aby ho rozhněvaní sousedé nezabíjeli, když ji odváželi do

nemocnice. Nikdo se neubránil slzám a dojetí.

"Ať mu nic zlého neudělají! - Vždyť on trpí víc než já!" - řekla ještě Marie. Byla odvezena do nemocnice milosrdných bratří v Nettunu. Při operaci teprve 12ctileté Marie, napočítali lékaři na jejím těle 14 hlubokých bodných ran. Marie při operaci zakoušela nevýslovná muka, protože lékaři se ji obávali uspat. Dýka zasáhla plíce, okolí srdce a jiné vnitřnosti. Malá mučednice snášela při plném vědomí záplavy bolesti a přesto lékaři neslyšeli žádný nářek, jen tu a tam táhlý povzdech stříelné modlitby.*Marietta ležela na lůžku a toužebně se dívala na dveře. Věděla, že přijde Pán Ježíš v bílé hostii. Sestřičky vyzdobily slavnostně její pokoj. Podlahu i její pokrývku posypaly růžemi a polními květy. Ve vázách svítily bílé lilie. Na připraveném stolku hořely svíce. Celá místnost se podobala svatebním pokojům. Dnes měla jít Marietta podruhé ke sv. přijímání do Nettuna. Přišla sem však umřít. A Ježíš sám jí šel naproti. Když se zlatá paleta zaleskla mezi květy, Mariettiny oči zazářily radostným leskem. Arciděkan se sklonil k její bledé tváři a řekl: "Pán Ježíš přišel k tobě a nesu ti od něho ještě jeden vzkaz!" A kněz hovořil o Pánu Ježíši a lotrovi na kříži. - "Marietto, můžeš, chceš," knězi se zlomil hlas. "Odpouštíš i ty? Odpuštíš svému vrahovi?"*

Marie se přímo a klidně zadívala knězi do očí. Bez váhání odpověděla: "Ano, ano, z lásky k Ježíši mu odpouštím z celého srdce a v nebi ho chci mít u sebe." Kněz sklonil hlavu, vzal Nejsvětější Svátost a podal ji umírající Mariettě. Chléb věčného života. Přivřela oči a pohroužila se do posledního rozhovoru se skrytým Pánem, který na ni čeká ve světle a slávě...

Marietta měla 11 roků, 8 měsíců a 20 dní.

Když se blížila třetí hodina, kdy náš Spasitel zemřel na kříži, zdálo se, že také Mariin mladý život uniká z jejího zmučeného těla. Přestože její duch byl již zahalen blízkostí smrti, její rty ještě stále pronášely trhané slova modlitby. Pak umlkla a vydechla naposled.

Pater Martino těšil její matku slovy: „Paní Assunto, nemusíte plakat, toto dítě, které jste ztratila pro tuto zem, se bude za vás modlit v nebi“. Jako oheň se rozšířila po Nettunu zpráva o smrti Marie.

Marie Gorettiová byla pohřbena 8.července 1902. Byl to nepřehledný zástup, který ji přišel vyprovodit. Rakev byla zasypána květy. Děti nesly palmové listy, aby tak veřejně uctily mučednici svaté čistoty. Zvony všech městských kostelů vyzváněly a lidem se zdálo, že to není zvonění k pohřbu jako jindy, ale jásavé a mocné velikonoční Aleluja.

Čtyři měsíce po pohřbu se odstěhovala paní Assunta se svými dětmi do rodného Corinalda, jak ji o to žádal dříve její manžel Luigi. Převzali do nájmu malé hospodářství, patřící hraběti Bronorimu. Bůh žehnal jejich práci a hrabě se ukázal dobrým pánem a jejich opravdovým dobrodincem.

Ke hrobu v Nettunu putovalo mnoho nemocných a ztrápených lidí duševními i tělesnými neduhy, aby u Mariina hrobu hledali pomoc a útěchu ve svých potřebách. Bůh oslavoval svou malou služebnici mnoha zázraky. Odpuštění, které po nás žádal Kristus zůstává věcí náročnou ve vztahu k sobě, natož k bližním a o to víc k nepřátelům. Marie dokázala před smrtí odpustit svému vrahovi. Palmu vítězství získala tato dívka, když před násilníkem bránila své panenství.

Soud odsoudil Alessandra ke 30 rokům těžkého žaláře v městě Noto na Sicílii. Po létech apatie, uzavřenosti a zatvrzelosti, napsal biskupovi Blandinimu tento dopis: "Oplakávám svůj špatný čin. Tím více, protože jsem si vědom, že jsem vzal život nevinné dívky. Až do posledního okamžiku chránila svou čest. Raději chtěla obětovat svůj život, než se podvolit mým choutkám... Veřejně zavrhuji svůj ohavný skutek a prosím o odpuštění Boha i rodinu, které jsem svým zločinem způsobil tak velký zármutek. Odvažuji se doufat, že i já najdu milost, jako ji našlo mnoho jiných na tomto světě."

Po 28 letech vězení (dva roky mu byly prominuty), se Alessandro ocitl na svobodě. Styděl se jít mezi lidi, kteří nedokážou zapomenout a odpustit jako Bůh. Zaklepal tedy na dveře u Kapucínů v Ascolo Piceno, kde jej přijali za čeledína. Později se stal terciářem řádu sv. Františka.

Na Hod Boží vánoční roku 1937 vstoupil Alessandro Serenelli do domu Gorettiových, aby poprosil paní Assuntu - matku mučednice - o odpuštění. Žena bez váhání stiskla onu ruku, která prolila krev její dcery a řekla: "Marietta (Marie) vám odpustila, což bych já vám mohla neodpustit?"

Alessandrův život byl pak životem modlitby a smíru a strhával tak příkladem i ostatní. Pracoval jako pomocník v kapucínské ošetrovně v Maceratě. Stále vzýval svou oběť jako nositelku své vlastní spásy.

Zemřel kajícně roku 1970 ve věku 88 let.

Dne 27. dubna 1947 zažila paní Assunta, blahořečení své dcery Marie. Nespočetný zástup se tísnil v rozsáhlých prostorách a oči všech byly upřeny na viditelnou hlavu církve, na papeže Pia XII., který byl obklopen mnoha kardinály, biskupy a preláty. Neuvěřitelné ticho zavládlo svatyní, když Svätý otec

prohlašoval dvanáctiletou dívku Marii Gorettiovou za blahoslavenou. Nikdy před tím necítila paní Assunta jako dnes, že jí Bůh skrze toto dítě bolesti zcela zvlášť žehná.

Tři roky nato ji potkalo to štěstí, kterého se dostalo předtím jen matce sv. Aloise, že totiž mohla být přítomna svatořečení své dcery dne 25. června 1950. Assunta, chudá žena z bažinatého kraje, tolik zkoušená utrpením, za nepopsatelného pohnutí, uslyšela nyní jméno svého dítěte, jak je v modlitbě pronášejí rty Svätého otce Pia XII. kardinálů a biskupů a s nimi statisícový zástup, který naplnil baziliku a přilehlé náměstí. Sepjala své vetché ruce a přidala se k burácivé a jásavé prosbě: "Svatá Marie Goretti oroduj za nás!"

Na jejím náhrobku byla vytesána slova:

6. července 1902

**ZDE ODPOČÍVÁ PANENSKÉ TĚLO DVANÁCTILETÉ HRDINKY
MARIE GORETTI**

NEDEĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

PÁR VTEŘIN

„Moje malá vnučka,“ vyprávěl pan K. L., „mi jednou běžela ukázat obrázek, co namalovala ve školce. Měl jsem tehdy zrovna rozdělané objednávkové listy firmy, které jsem v penzi vypomáhal.“

„Dědečku...“

Zvedl jsem nerad oči. Mávala obrázkem a za ní stála její matka, má dcera.

„Dědečku, dědečku, koukej!“

„Nemůžete chvíli počkat?“ zavrčel jsem.

Obě stály zaražené a dívaly se na mě. „Mám obrázek,“ volalo ale stále radostně děvčátko, tříleté usměvavé děvčátko.

„A já mám práci,“ řekl jsem.

„Už od nádraží se těší, jak dědečkovi ukáže obrázek, co namalovala,“ řekla mi dcera.

„Prostě počkejte,“ křikl jsem – měl jsem nepořádek v papírech a nehodlal jsem se vyrušovat. Bylo mi jasné, že každý soudný člověk musí uznat, že najít chybu v objednávkách je daleko důležitější než se dívat na nějaké malůvky malé holčičky.

„Dědečku,“ zavolala ještě jednou vnučka a postoupila ke mně. Sklonil jsem se hloub nad papíry.

„Pojď,“ řekla matka a odváděla ji.

Holčička nechápala. Jak to, že nechci vidět její obrázek? Dala si s ním tolik práce a tak se těšila, až jej svému dědečkovi ukáže.

Jenže mně bylo jasné, že takhle musím postupovat, že takhle je to pedagogicky správné. Musí si přece uvědomit, že tady existuje práce dospělých a že se musí respektovat. Naštěstí krůčky cupitaly zpátky ke dveřím.

„Dě...“ Nestačila dořeknout, zmizela ve dveřích, které se zaklaply, dcera ji rychle vtáhla do chodby. Zнала mě.

Oddechl jsem si a sklonil se nad fakturami. Celou hodinu jsem se jimi probíral, pak se mi konečně podařilo chybu najít. Byl jsem spokojený.

Zapálil jsem si cigaretu a vtom zazvonil telefon. Nějaký neznámý hlas mi opakoval, mnohokrát, protože jsem to nemohl pochopit, že moje dcera je těžce zraněná a vnučka že zahynula při havárii. Jely na nákup a nějaký nákladák s opilým řidičem do nich vrazil. Něco se ve mně převrátilo naruby a dodnes jsem to nepřekonal. Víte, mrzí mě v životě hodně věcí. Ale tahle s tím obrázkem mě bude strašit do smrti.

O nic nešlo. Zdánlivě vůbec o nic. Jen jsem se zachoval jako zodpovědný dospělý, nenechal jsem se vyrušit z práce.

Nějakým malým radostným děvčátkem.

Ale už napořád budu vidět její dychtivou tvářičku, její touhu ukázat mi neumělý obrázek, její nadšení, její zklamání.

Stačilo pár vteřin, pár nepatrných vteřin a jejich vůz by o pár vteřin minul onen druhý vůz!

Co by mi to udělalo, podívat se na obrázek. Pár vteřin. Pár obyčejných vteřin, kterých tolik každý den ztrácím. A já se nepodíval. Já jí je nedal.

„Dě...“ Ta slabika, kterou vydechla ve dveřích, dědečkovi na rozloučenou, mi nikdy nepřestane znít v uších.

Občas nám někdo chce udělat radost a mít radost. Dívá se na nás, směje se na nás, miluje nás. Těší se na nás.

A pak už není. Nepřijde. Nikdy.

Vybrala Marie Ohřálová

Z knihy Eduarda Martina „Andělské vteřiny“.
Vydalo Karmelit. Nakladatelství. Kostelní Vydří 2005,

Humor

Sedí žena u svého muže, který je na smrtelné posteli a ten jí říká: "Když nám vyhořel dům, byla jsi u mne. Když nás vykradli, byla jsi u mne. Když teď umírám, sedíš vedle mne. Tak si tak říkám - jestli mi ty potvoro jedna nepřinášíš smůlu."

Na stavbě řeže chlap cirkulárkou, a najednou fik, a uříznul si prst. Strašně řve, seběhli se ostatní dělníci a ptají se, jak se mu to stalo a on ukazuje:

"Normálně řežu a najednou fik.... kurnik, druhej...."

David dostal k narozeninám papouška. Dospělého, s příšerným chováním a ještě horším slovníkem. Každé druhé slovo bylo sprosté. Ta slova, která nebyla sprostá, byla alespoň urážlivá. David se snažil papoucha převychovat, neustále na něj vládně hovořil, hrál mu jemnou hudbu, dělal všechno, co ho jen napadlo, aby mu dal dobrý příklad. Nic nepomáhalo.

Řval na papoucha a papouch na něj řval nazpátek. Třásl jím, ale to papoucha jen rozčílilo a byl ještě sprostší. Nakonec papoucha v největším zoufalství strčil do mrazáku.

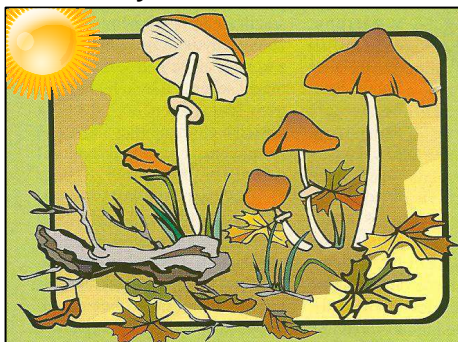
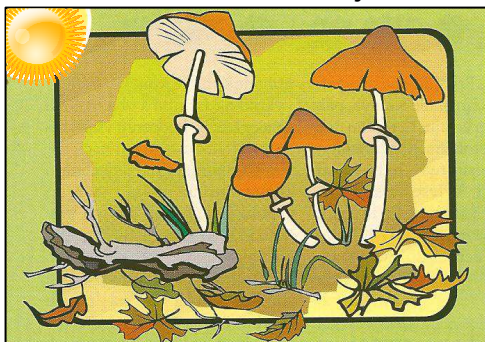
Nějakou chvíli se ozývalo kvičení, kopání a křik. Pak vše ztichlo a půl minuty bylo ticho. David se vyděsil, že se papouchovi něco stalo a rychle otevřel dveře.

Papouch pokorně vystoupil z mrazáku, vkráčel do Davidových nastavených rukou a řekl: "Domnívám se, že jsem vás patrně urazil svým neomaleným jazykem a akcemi. Budu usilovat o to, abych to napravil. Je mi to opravdu líto a prosím o odpuštění."

David užasl nad tou změnou ptákového chování a chystal se zeptat, co zapříčinilo tu dramatickou změnu, když tu pták pokračoval: "A mohu se zeptat, co provedlo kuře?"

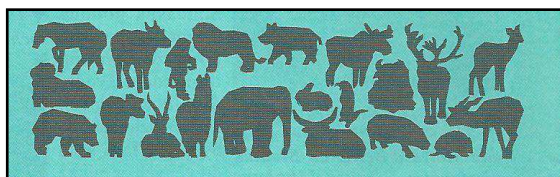
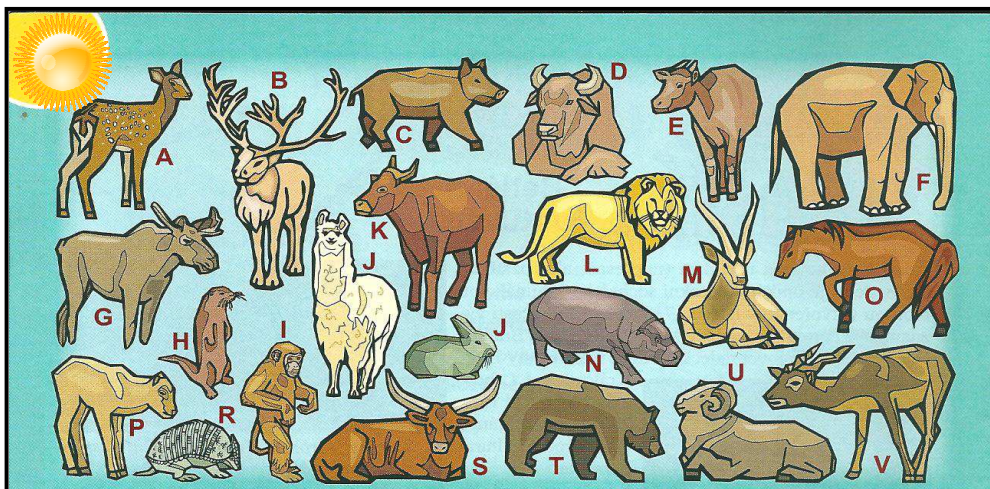
Dětem

HOUBY - Najdi mezi oběma obrázky 10 rozdílů

SOUTĚŽ PRO DĚTI !!!

ZOLOGICKÁ ZAHRADA – Které ze zvířat nemá svojí siluetu?

Svou odpověď napiš na lístek a vhod' do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo na email : nas.nedelnicek@seznam.cz, a to nejpozději do 28.července. Připiš také své jméno a věk.

Správná odpověď z červnového čísla : Muži je 103 let.

Výherci jsou napoprvé všichni, kteří se soutěže zúčastnili. Jejich jména jsou napsána v pořadí, v jakém odpovědi přicházely: **Lucie Ohřálová, 7 let; Natálie Barvíková, 12 let; Veronika Vavřínková, 9 let; Eva Plzáková, 8 let; Kateřina Mrkvová 11 let.** Ceny jsou připraveny u pana faráře.

Připravila Marie Ohřálová

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné pokojné a sváteční chvíle

Otec Jan Zelenka uděluje novokněžské požehnání .

Foto: Marie Ohřálová

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohřálová
email: nas.nedelniczek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděle v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917